

Innowacyjność – zasady oceny

Innowacyjność operacji oceniana jest poprzez określenie stopnia spełnienia kryterium „*Innowacyjność projektu - uzasadnienie wnioskodawcy*”. Należy zwrócić uwagę, że przyznanie punktów w ramach tego kryterium następuje po analizie uzasadnienia wnioskodawcy.

Wnioskodawca musi wyraźnie zadeklarować we wniosku lub w załącznikach, że operacja jest innowacyjna, w przeciwnym wypadku operacja uzyskuje 0 punktów w ocenie innowacyjności.

W przypadku operacji z zakresu rozwoju przedsiębiorczości obowiązują następujące zasady oceny.

Jeżeli wnioskodawca zadeklaruje innowacyjność operacji to musi opisać, na czym polega nowatorstwo lub innowacyjność pomysłu na działalność gospodarczą (uzasadnić swoje stanowisko).

Przy analizie uzasadnienia wnioskodawcy należy opierać się na następujących definicjach (przyjętych w LSR):

1. Zjawisko innowacji jest nierozłącznie związane z pojęciem zmiany, nowości, reformy czy też idei postrzeganej jako nowa. Za innowacje uważa się najróżniejsze fakty, procesy i zjawiska o charakterze technicznym, organizacyjnym, społecznym lub psychologicznym.
2. Przez innowacyjność rozumie się wdrożenie nowego lub znacząco udoskonalonego produktu, usługi, procesu, organizacji lub nowego sposobu wykorzystania lub zmobilizowania istniejących lokalnych zasobów przyrodniczych, historycznych, kulturowych czy społecznych.

Zgodnie z zasadą przyjętą w Podręczniku Oslo - ZASADY GROMADZENIA I INTERPRETACJI DANYCH DOTYCZĄCYCH INNOWACJI minimalnym wymogiem jest zaistnienie innowacji w odniesieniu do konkretnej firmy. Zasada ta została przyjęta w LSR.

W przypadku podejmowania działalności gospodarczej można przyjąć, że każda operacja stanowi innowację z punktu widzenia wnioskodawcy, gdyż zawiera działania nie podejmowane przedtem przez niego. W związku z tym nie jest konieczne dokumentowanie innowacyjności urządzeń lub procesów dla uznania innowacyjności dla wnioskodawcy.

W przypadku rozwijania działalności minimalnym wymogiem uznania operacji za innowacyjną jest wskazanie, że operacja ma cechy zgodne z definicją 1 lub 2 w odniesieniu do dotychczasowej działalności prowadzonej przez wnioskodawcę. W tym celu należy opisać innowacyjne cechy nowych urządzeń, procesów, produktów lub usług.

Operacje spełniające powyższe warunki mogą być uznane jako innowacyjne dla wnioskodawcy.

Uznanie operacji w zakresie większym (innowacyjność w skali miejscowości, gminy, całej LGD lub ponadlokalnej) wymaga w uzasadnieniu innowacyjności powołania się na źródła obiektywne. Mogą to być badania lub opinie niezależnych instytucji, rejestry instytucji gromadzących dane o przedsiębiorcach, dane GUS itp.

Te same zasady obowiązują przy ocenie innowacyjności operacji zgłaszanych w ramach operacji innych niż granty oraz innych niż podejmowanie lub rozwijanie działalności gospodarczej. W szczególności dotyczy to operacji w zakresie zachowania dziedzictwa lokalnego i rozwoju infrastruktury rekreacyjnej, turystycznej lub kulturalnej.

W LSR zasada przyjęta w Podręczniku Oslo została rozszerzona na gminy i obszar LGD jako całość, a także na inne gospodarcze instytucje realizujące projekty (np. stowarzyszenia i JST). Członkowie Rady przy ocenie tych operacji mogą korzystać z opinii pracowników i członków LGD. Z uwagi na dobre rozeznanie tych osób w problematyce społecznej uzyskane w trakcie wieloletniej działalności na obszarze LGD przy określeniu skali innowacyjności mogą oni opierać się na własnej wiedzy i doświadczeniu. Ich stanowisko może stanowić rekomendację dla członków Rady przy ocenie.